

Γράφει ο **Μιχάλης Παπαμακάριος***

Την τιμητική της είχε για μια ακόμη φορά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην εφημερίδα «**Ριζοσπάστης**» της προηγούμενης Κυριακής, σε **άρθρο του Κώστα Μπορμπότη, μέλους της ιδεολογικής επιτροπής της Κ.Ε. του ΚΚΕ, με τον ευφάνταστο τίτλο «Καμία ΑΝΤΑΡΣΥΑ!... συμβιβασμός»**. Στο επίκεντρο της πολεμικής του συναγωνιστή Μπορμπότη μπήκε, για μια ακόμη φορά, η μετωπική πολιτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Κατηγορείται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ λοιπόν για τις συζητήσεις της με τη ΛΑΕ, σχετικά με τη δυνατότητα εκλογικής και πολιτικής συνεργασίας η οποία διεξήχθη το προηγούμενο διάστημα και δεν κατέληξε -για λόγους που είναι πλέον δημοσιευμένοι-, τουλάχιστον από τη πλευρά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Καταρχήν, υποχρεούμαστε να θυμίσουμε στο συντάκτη του Ριζοσπάστη ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προχώρησε, μετά το δημοψήφισμα, σε πρόταση για την **αναγκαία πολιτική συμπόρευση των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων που τοποθετήθηκαν υπέρ του τριπλού ΟΧΙ στο δημοψήφισμα** (Όχι σε παλιά και νέα μνημόνια, Όχι στις προτάσεις της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ΟΧΙ σε ΕΥΡΩ και ΕΕ) και **όχι γενικά με το ΟΧΙ**, όπως συνήθιζε να «πληροφορεί» ο Ριζοσπάστης τους αναγνώστες του, σχετικά με τους πραγματικούς πολιτικούς προσανατολισμούς της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η πρόταση αυτή αφορούσε (και συνεχίζει να αφορά) ένα ευρύ φάσμα δυνάμεων (και όχι μόνο τη ΛΑΕ). **Θα μπορούσε να αφορά και το ίδιο το ΚΚΕ** αν αυτό δεν είχε υιοθετήσει, τη καινοφανή στην ιστορία της αριστεράς και του κομμουνιστικού κινήματος, στάση του να μην συνεργάζεται σε κανένα μέτωπο πάλης για οποιοδήποτε στόχο και με κανέναν, και βέβαια να μην είχε «στρίψει δια του αρραβώνα» με το άκυρο στο δημοψήφισμα.

Το άρθρο δείχνει την απογοήτευση της ηγεσίας του ΚΚΕ για το ότι δεν συνεργάστηκε τελικά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με τη ΛΑ.Ε. και για αυτό το λόγο στέκεται αρκετά στην επιλογή των οργανώσεων ΑΠΑΝ - ΑΠΑΣ να συμπορευτούν με τη ΛΑ.Ε. Μας πληροφορούν μάλιστα και για τα αποτελέσματα της εσωτερικής συζήτησης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με το ότι «η μισή ΑΝΤΑΡΣΥΑ πήγε στη ΛΑΕ». Τέτοια γνώση των εσωτερικών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ... (άσχετα δηλαδή αν με πολύ μεγάλη πλειοψηφία τα μέλη, οι επιτροπές και τα όργανα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ψήφισαν για την εκλογική της τακτική και για την αυτοτελή παρέμβασή της στις εκλογές). **Τη φυσιογνωμία ενός κόμματος ή ενός μετώπου την χαρακτηρίζει αυτό που τελικά κάνει το ίδιο μέσα από τις δημοκρατικές του διαδικασίες και τις τελικές του αποφάσεις**. Είναι σαν κάποιος να προσπαθεί να κρίνει τη πολιτική του ΚΚΕ με το τι είπε ή έπραξε η μία ή η άλλη ομάδα που έμεινε ή έφυγε από το κόμμα. Θα περιμέναμε μεγαλύτερη σοβαρότητα.

Επίσης, αναγκαζόμαστε να θυμίσουμε στους συντρόφους του ΚΚΕ ότι «στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σκοινί». Το κόμμα το οποίο έχει συμμαχήσει -και μάλιστα συμμετέχοντας σε συγκυβέρνηση- με τη ΝΔ και σε οικουμενική με ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, που κατέβηκε στις δημοτικές εκλογές του 2002 και 2006 μαζί με το ΔΗΚΚΙ και διετέλεσε προνομιακός του σύμμαχος ο «πυρίκαυστος» Ζουράρης, τωρινός σύμμαχος των ΑΝΕΛ και άλλοι πολιτικοί αστικής αναφοράς, πάει πολύ να κουνάει το δάχτυλο σε άλλες οργανώσεις της αριστεράς για τη πολιτική των συμμαχιών τους.

Ωστόσο, **η ουσία είναι στην βασική κριτική που επιχειρεί να κάνει ο Ριζοσπάστης στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, σχετικά με το κάλεσμα πολιτικής και εκλογικής συνεργασίας που κατέθεσε και το πόσο ενσωματωμένο είναι. Γράφει ο Ριζοσπάστης σχετικά:**

«Στο κάλεσμα πολιτικής συνεργασίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ οι άμεσοι πολιτικοί στόχοι

περιγράφονται ως εξής:

1. «Ανατροπή όλων των μνημονίων».
2. «"Μονομερής" ικανοποίηση των αιτημάτων του εργατικού και λαϊκού κινήματος» (βλ. μισθοί, συντάξεις κ.λπ.),
3. «Εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος και στρατηγικών επιχειρήσεων»,
4. «Παύση πληρωμών στους δανειστές τοκογλύφους, μη αναγνώριση και διαγραφή του χρέους».
5. «Άμεση έξοδο από την Ευρωζώνη, ρήξη και αποδέσμευση από την ΕΕ».
6. «Υπεράσπιση και διεύρυνση των εργατικών και λαϊκών δημοκρατικών δικαιωμάτων». Τι από αυτά δεν χωράει στο πρόγραμμα της ΛΑΕ»;

Μάλιστα. Ε τότε, αφού όλα αυτά χωράνε στο πρόγραμμα της ΛΑΕ, γιατί δεν συμφώνησε με αυτά και δεν ευοδώθηκε η συνεργασία, ή γιατί αυτά δεν αποτελούν το πρόγραμμα της ΛΑΕ; Ο Ριζοσπάστης αφήνει να εννοηθεί ότι «τα χαλάσαμε στις καρέκλες». **Αν θέλαμε καρέκλες**, ο Ριζοσπάστης το γνωρίζει πολύ καλά, **θα τις είχαμε πιάσει εδώ και χρόνια**, οι ευκαιρίες και οι προσκλήσεις πολλές. Βέβαια ο Ριζοσπάστης ξεχνά ότι, η πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ συνοδεύεται από τη τοποθέτηση τού ποιος θα επιβάλει αυτό το πρόγραμμα και με ποια μέσα, μιλώντας με σαφήνεια για το ότι: **«Αυτό το πρόγραμμα μπορεί να επιβληθεί από ένα πλατύ μέτωπο κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων στηριγμένο στη δύναμη και το κίνημα του οργανωμένου, αγωνιζόμενου και ενωμένου λαού, της εργατικής τάξης και της μαχητικής νεολαίας».**

Κατά τη γνώμη μας, ο αγώνας **για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης**, τη διεκδίκηση και την επιβολή πλευρών αυτού του προγράμματος, από το ταξικά ανασυγκροτημένο και πολιτικοποιημένο εργατικό και λαϊκό κίνημα, οδηγεί την ταξική πάλη σε ανώτερο επίπεδο και δημιουργεί προϋποθέσεις για επαναστατικά (και βέβαια πιθανά αντεπαναστατικά) γεγονότα. Είναι **η δοκιμασία ενός δρόμου προσέγγισης της επανάστασης στη σημερινή Ελλάδα**, στην πραγματική ζωή και όχι στη φαντασία των κομμουνιστών. **Γνωρίζουμε καλά πως το σύνολο αυτού του προγράμματος για να εφαρμοστεί χρειάζεται να χάσει το κεφάλαιο την εξουσία και τον έλεγχο των συγκεντρωμένων μέσων παραγωγής, χρειάζεται με άλλα λόγια η εξουσία των εργαζομένων.** Αλλά αλλοίμονο αν οι κομμουνιστές υποστηρίζουν ότι αν δεν πάρει την εξουσία η εργατική τάξη, καμιά ανατροπή, καμιά αλλαγή δεν είναι δυνατή. Αν είναι έτσι, ποιος ο λόγος να υπάρχει μαζικό διεκδικητικό κίνημα, αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας, αφού ό,τι και να γίνει, την άλλη μέρα «πάλι καπιταλισμό θα έχουμε». Λες και είναι ίδιο για τους εργάτες να έχουμε καπιταλισμό με τα πάντα ιδιωτικά ή όχι, με στρατιωτική δικτατορία ή κοινοβουλευτική αστική δημοκρατία ή όχι, με δικαίωμα να απεργούν οι εργάτες ή όχι.... Τέτοια μεθοδολογία για τη σχέση μεταρρύθμισης - επανάστασης πραγματικά δεν την αντιλαμβανόμαστε και ναι, την απορρίπτουμε.

Τι αντιπαραβάλλει η ηγεσία του ΚΚΕ στη πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Το θέμα είναι η «λαϊκή εξουσία», χωρίς αυτήν δεν μπορούμε να βγούμε έξω από την ΕΕ. Μάλιστα. Και αφού δεν μπορούμε να βγούμε τι μας μένει; Η ρητορική για τη «λαϊκή εξουσία» και το κινηματικό «κατενάτσιο», για να φάμε όσα λιγότερα γκολ μπορούμε δηλαδή, από έναν αντίπαλο που μας έχει κλείσει στα καρέ μας και μας σφυροκοπά αδιάκοπα, περιμένοντας να λήξει ο αγώνας... Έλα όμως που ο αγώνας αυτός δε λήγει ποτέ αν δεν τον λήξεις..... Τελικά, αυτό που μένει είναι οι διαδηλώσεις - κομματικής συγκρότησης τύπου ΠΑΜΕ, (δεν τις υποτιμάμε καθόλου, αλλά συγκροτεί αυτή η λογική μαζικό κίνημα;), οι καμπάνιες για «ισχυρό ΚΚΕ παντού» και η μάχη της κάλπης. Και κάπως έτσι οι κομμουνιστές, σαν τους χριστιανούς, περιμένουν με

νηστεία, κατήχηση και προσευχή την έλευση της λαϊκής εξουσίας, για την οποία -πέραν όλων των άλλων- δεν ξεκαθαρίζουν, αν θα έρθει με επανάσταση, με 50+1 του ΚΚΕ στη κοινωνία, με κοινοβουλευτική πλειοψηφία ή με κάτι άλλο;

Θα μας επιτραπεί μια ιστορική σύγκριση για να αναδείξουμε την **αντιδιαλεκτική λογική της ηγεσίας του ΚΚΕ σε σχέση με το πώς αντιμετωπίζει τους αναγκαίους πολιτικούς στόχους** που πρέπει να έχει σήμερα το εργατικό κίνημα. Ας κάνουμε, π.χ., ένα ταξίδι στο χρόνο, και ας φανταστούμε ότι το ΚΚΕ υπάρχει και δρα στη προεπαναστατική Ρωσία. Στο ζήτημα να ανατραπεί ή όχι ο τσάρος, το ΚΚΕ θα έλεγε μάλλον τα εξής: «το θέμα είναι να γίνει η σοσιαλιστική επανάσταση, το να πέσει ο τσάρος είναι ενσωμάτωση ή και καταστροφή χωρίς αυτή». Με την ίδια ακριβώς λογική η ηγεσία του ΚΚΕ αντιμετωπίζει και το θέμα του ΕΥΡΩ και της ΕΕ. Όχι σαν ένα πολιτικό στόχο πάλης που απαντά ανατρεπτικά στις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων και της ίδιας της ταξικής πάλης, βελτιώνει το συσχετισμό δύναμης και ενισχύει τη δυναμική της επανάστασης στην Ελλάδα του σήμερα, αλλά σαν αποτέλεσμα και μόνο της «λαϊκής εξουσίας». Τελικά, πολύ με την ενσωμάτωση και τον οπορτουνισμό ήταν τότε οι μπολσεβίκοι, αφήστε δε που αυτοί στα σοβιέτ και τις εργοστασιακές επιτροπές ήταν μαζί με τους μενσεβίκους, τους σοσιαλ-επαναστάτες και άλλα «αναχώματα» και δεν είχαν φτιάξει τα δικά τους «σωστά» σοβιέτ.....

Αλλά πραγματικά, το θέμα της εξόδου από την ΕΕ μπορεί να το ενσωματώσει η αστική τάξη στην Ελλάδα; Γενικά και τελικά αφηρημένα, μπορεί να υπάρξει Ελληνικός καπιταλισμός χωρίς ΕΕ; Αλλά αυτό δεν συνιστά «συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης». Αν για ένα τακτικό πολιτικό ελιγμό του Τσίπρα με το δημοψήφισμα, η εγχώρια αστική τάξη «κίνησε γη και ουρανό», έβαλε όλα της τα πολιτικά, κοινωνικά, και μιντιακά μέσα να πέσουν με λύσσα πάνω στο λαό και ταυτόχρονα οι συμμαχικοί της ιμπεριαλιστικοί μηχανισμοί έκαναν το ίδιο, αυτό γιατί έγινε άραγε; Για να πουλήσει πολιτικό τσαμπουκά η αστική τάξη στο λαό, ή γιατί έχει κάποια ψυχοπαθολογική εμμονή με την ΕΕ; Πώς εκφράστηκαν εκείνα τα τμήματα της αστικής τάξης που είναι με τον «καπιταλισμό της δραχμής»; Και μην μας απαντήσει κανείς για τον έναν φαρμακοβιομήχανο που έκανε κάποιες δηλώσεις. Υπάρχει κάτι βαθύτερο εδώ και το βαθύτερο είναι **τα χιλιάδες οικονομικά, κοινωνικά, πολιτικά και ιμπεριαλιστικά νήματα που δένουν την εγχώρια αστική τάξη με το ευρώ και την ΕΕ** και την κάνουν υπέρ- επιθετική σε όποιον επιχειρήσει να τα κόψει.

Στις τηλεοπτικές εμφανίσεις της τρέχουσας προεκλογικής περιόδου, οι εκπρόσωποι του ΚΚΕ θέτουν ως κριτήριο της ψήφου το «ποιος έχει στα χέρια του τα μέσα παραγωγής». Πραγματικά οι σύντροφοι του ΚΚΕ πιστεύουν ότι αυτό κρίνεται στις εκλογές της 20 Σεπτεμβρίου; Γενικά, αυτό ίσχυε στη ταξική πάλη και το 1955 και το 1995 και θα ισχύει και το 2025. Πιστεύουν δηλαδή, ότι σήμερα τίθεται στην ημερήσια διάταξη θέμα αλλαγής κοινωνικού και οικονομικού καθεστώτος και θέτουν αυτό το κριτήριο; Βρισκόμαστε δηλαδή στα πρόθυρα μιας κοινωνικής επανάστασης; Μια τέτοιου είδους αντιμετώπιση των ζητημάτων που θέτει η πολιτική συγκυρία της νέας επίθεσης του μαύρου μετώπου κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ και των κομμάτων τους και η ανάγκη συγκρότησης μετώπου ανατροπής της, με τη φυγή στο «ποιος κατέχει τα μέσα παραγωγής», **αναδεικνύει δίχως άλλο το διαζύγιο του ΚΚΕ με κάθε σχέση τακτικής - στρατηγικής που πρέπει να αναζητήσουν οι επαναστατικές και κομμουνιστικές δυνάμεις στην εποχή μας.**

Οι εκπρόσωποι του ΚΚΕ όμως θέτουν και ένα άλλο ζήτημα. Την ανάγκη να ενισχυθεί η δύναμη που προετοιμάζει τη σύγκρουση με το κεφάλαιο και την ΕΕ. Συμφωνούμε. Αλλά πως εννοούμε αυτή τη «προετοιμασία»; Με τη ρητορική και τη ζύμωση της «λαϊκής εξουσίας»; Με την κήρυξη εμφυλίου σε όποιον άλλο αριστερό; Με την αντιμετώπιση των όποιων αριστερών διαφοροποιήσεων (που πάντα στην αρχή είναι ασταθείς και ταλαντευόμενες) σαν προϊόν κατασκευασμένο από την αστική τάξη για «ανάχωμα»; Με τις «δικές μας» λαϊκές επιτροπές και τη μεταμόρφωση των κομματικών οργανώσεων σε «κοινωνικούς φορείς»; Με την χρήση των όποιων σωματείων έχουμε πλειοψηφία σε ακτίφ των

συνδικαλιστικών μας μελών;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ εργάζεται για μια άλλη προετοιμασία. Για την επεξεργασία και κατάθεση στο λαό ενός δρόμου χωρίς μνημόνια, ευρώ ΕΕ, σε ρήξη με το κεφάλαιο. Για την συγκρότηση μια σύγχρονης επαναστατικής και κομμουνιστικής αριστεράς. Αγωνίζεται για την διαμόρφωση όρων αντεπίθεσης και ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος, για την πάλη ενάντια στη συνέχιση και κλιμάκωση της μνημονιακής, ευρωενωσιακής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας από την κυβέρνηση που θα προκύψει μετά τις εκλογές. Για τη διαμόρφωση του ενός αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής, για το ΟΧΙ μέχρι το τέλος. Ειδικά στον κρίσιμο αυτό στόχο **απαιτείται η συμβολή και κοινή δράση όλων των μαχόμενων δυνάμεων του κινήματος αλλά και της Αριστεράς, από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και την αντικαπιταλιστική αντιιμπεριαλιστική Αριστερά, μέχρι το ΚΚΕ και τις δυνάμεις της ΛΑΕ ή άλλες δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ που θα επιλέξουν την ρήξη με την μνημονιακή πολιτική και την έμπρακτη συμβολή στο κίνημα.** Η ηγεσία και οι αγωνιστές του ΚΚΕ και της ΚΝΕ τι θα απαντήσουν σε αυτό το κάλεσμα;

Για να προχωρήσει έμπρακτα αυτή τη προσπάθεια, χρειάζεται η αποφασιστική ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της εκλογικής της συνεργασίας με το ΕΕΚ και ανένταχτους αγωνιστές και αγωνίστριες και στις εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου.

***μέλος της Πολιτικής Επιτροπής του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση**